

Békekövet

A Pilisi Református Egyházközség lapja

Húsvét

XIV. évf. 1. szám 2017. március

„Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni.” - Márk evangéliuma 15, 30 /b

Vannak olyan mondatok, olyan szavak, amelyeket nem biztos, hogy úgy használunk, ahogyan azt kellene. S van, mikor nem is tudjuk milyen tartalma van annak, ami kimondunk, akár indulatból, akár gúnyból a másikat bántó szándékkal megszólítva. Gyakran tapasztalom hittanórán, hogy a gyermekek nem értenek manapság olyan egyszerű szavakat, mint például irgalmasság, vagy nem helyesen használnak egyes jelzőket, kifejezéseket. A fenti igeverben, mely ezen az ünnepen elgondolkozathat bennünket a megváltás, szabadítás munkájával kapcsolatban, egy ilyen kettőség van benne. Hiszen ez vádként, gúnyolódásként hangzik el a főpapok szájából, miközben Jézus Krisztus a keresztre megy.

Miközben szenved, és vállán hordozza a világ bűneit. Azt gondolják ezekkel a mondatokkal, hogy csökkentik az ő tekintélyét. Semmissé tehetik mindazt, amit eddig végzett. Igazolhatóvá válik a főpapok elgondolása Jézussal kapcsolatban, hogy ő egy csaló és hazugság az egész eddigi munkája. Azért nem tépi le a láncait, azért nem menekül el, mert nincs is hozzá ereje, képessége. S közben nem tudják, hogy az, amit mondanak, és az, amit Jézus tesz, az éppen miként és nagyon is hitelessé és valóságossá teszi az Ő eddigi, és további munkáját. Mert egyrészt a hatalma nyilvánvalóan meg lenne hozzá, hogy eltöröljön minden Őt vádlót, gúnyolódót és életét megkeserítőt. Ugyanakkor mégsem teheti ezt meg.

Mert az Ő küldetése abban van, és ezért vonult be számárcsikón virágvasárnap, hogy szolgáljon, hogy másokat igenis megmentsen. S mert a bűnökért való

elégítetelt, az esélyt a feltámadásra, az örök életre másként nem lehet elvégezni, mint ezzel az áldozattal, ezeknek a kínoknak az elszenvedésével, ezért végig kell járni az utat. Így teljesül be a földbe hulló mag példája Jézus részéről, így váltja azt valóra, amit a János evangéliumában említ: „Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földbe, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz. Aki szereti életét, az elveszíti, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti az örök életre.” (János ev. 12,24-25). A termés, így mi magunk is lehetünk. A mi életünk. Amelyért Ő elhalt.

Ezért a lényeg abban van, hogy „másokat megmentett...” és ezek a gúnyolódásként elhangzó szavak, jelenthetik nekünk ebben az ünnepben a bátorítást a Hozzá való tartozásra és annak meglátását, hogy milyen ajándékot adott nekünk ebben a mi élő Urunk. Így megértve tudva azt, hogy igenis mit jelent az irgalmasság szó, mi felénk. Ahogyan mennyei Atyánk gondol ránk, bár nagyon nem érdemeljük.

„A lényeg abban van, hogy „másokat megmentett...”

S adja a Szentlélek Isten meg a számunkra, hogy tudjunk mi is egymás felé ne bántó szavakkal, ne hamis indulatokkal, hanem ezzel a másokat megmenteni kész szeretettel leni, így nézve arra, hogy nem kell bűnben halálban, nyomorúságban maradni, hanem Krisztus megváltó munkája nyomán, lehet új feltámadott életet élni. Ezzel kíván áldott Húsvétot a gyülekezet minden tagjának a lelkipásztor és a presbitérium.

Wisinger Dániel
Pilis, 2017 Húsvétján

Wisinger Dániel lelkipásztorunk beiktatási istentiszteletén, áldást és ígét mondtak az itt felsorolt és a fotókon szereplő lelkipásztorok. Templomunk teljes egészében megtelt, a be nem férők kivetítőn követték az alkalmat a gyülekezeti teremben. Dr. Bogárdi Szabó István nagy tiszteletű püspök úr igehirdetése és Takaró András esperes úr beiktatási szolgálata ünnepélyesé, emelkedetté tette az alkalmat. A lelkészek az ország több területéről érkeztek. Wisinger Dániel ezen a beiktatáson lett a Pilisi Gyülekezet következő lelkésze, a szolgálatot, felelősséget örömmel, reménységgel és Isten iránti hűséggel szeretné átvenni.

A fotókon láthatjuk Pogrányi Károlyt Diósról, Csűrös Andrást Gyömrőről, Ablonczy Zsolt nyugdíjas lelkipásztort Kispestről, Takaró András esperest Kiskunlacházáról, Dr. Bogárdi Szabó István püspököt Budahegyvidékről, Virág József római katolikus plébánost Pilisről, Vladár Istvánt Monor-Kistemplomról, Végh Miklóst Szolnokról, Alföldy-Boruss Dezsőt Kispeszt-Wekerletelepről, Ajtony Artúr nyugdíjas lelkipásztort Budapestről, Gottfriedné Madaí Évát Diósjenőről, Gera-Csontos Hajnalkát Kalocsáról, Harkai Ferenc Csabát Kispeszt-Központról, Kelemen Norbertet Nyáregyházáról, Kéri Tamást Csepel-Központról, Hekli Katalint Rákospalota-Óvárosról, Mező Istvánt Jászberényből, Morva Ákost Szigetszentmiklósról.

Jelen voltak még Somogyi László Székesfehérvárról, Bereczky Örs Cegléd-Felszegről, Lénárt Tibor Monorierdőről, Király János Vasadról, Ágoston Géza Pándról, Szemők Andrea Örkényből, Adorján István Káposztásszentmiklósi és Csibai gyülekezet képviselői.

tében, Horváthné Csozánsszky Márta evangélikus lelkész Pilisről, Dr. Kun Mária Üllőről, Váradi Péter Soltáról, Ács Mihály Gombáról és Nagy József Tápiószeléről.

A veretesen szép, ünnepélyes alkalomból Gyurkity Katalin igazgató képviselte a Kálvin János Református Gimnázium, Általános Iskola és Szakiskola többcélú intézményt. Az iskolát 2014-ben alapította fenntartója, a Pilisi Református Egyházközség. Fő profilja az iskolarendszerű felnőttoktatás. Az iskola programja, hogy küldetésének tekinti a tanulás világában „eltévedt”, a munka világába be - vagy visszacsatlakozni nem tudó felnőttek oktatását, személyiségük és önbizalmuk fejlesztését, az ember önmagába vetett hitének megerősítését. Másrészt küldetése a hit nélkül élő vagy a hitükben megrendült felnőttek visszavezetése Krisztus útjára.” Ezt hangsúlyozta Gyurkity Katalin igazgatónő és munkájában Lelkészünktől kért segítséget és eredményes együttműködést.

Papp Sándor gyülekezetünk gondnoka hittel telve üdvözölte ez alkalomból Dániel lelkészünket. Az ünnep emlékezetes perceit megszépítette előző lelkészünk Morva Ákos, és Dániel megérkezéséig a lelkészi feladatokat ellátó Nyáregyházi Református Gyülekezetben szolgáló Kelemen Norbert áldása.

Áldásban, békességben, hitben gazdagon, szeretettel fogadtuk új lelkészünket. A templomi ünnepélyes beiktatási istentiszteletet követően az ünnephez méltó, gazdag szeretet vendégségben volt részünk.

A Youtube-on megtalálhatjuk a beiktatás videóját Wisinger Dániel beiktatási istentisztelet címmel.

Dr. Bogárdi Szabó István püspök úr szolgálata

Takaró András esperes úr beiktatja az új lelkészt

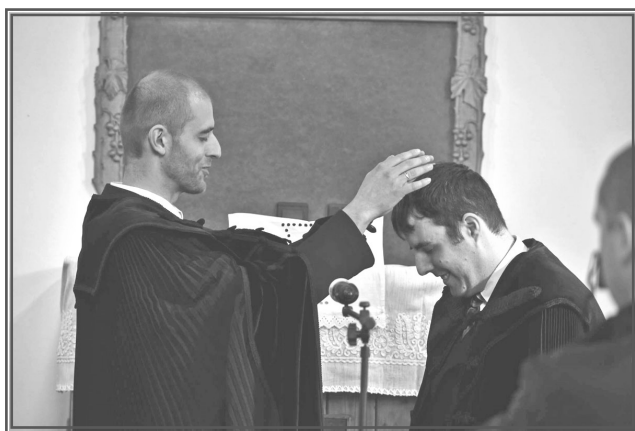
Harkai Ferenc Csaba kispest-központi lelkész köszöntése

Sorakoznak az áldást mondók, Csűrös András mögött Kelemen Norbert, Somogyi László, bal szélén Ajtony Artúr

Ablonczy Zsolt volt kispest-központi lelkész áldása

Pogrányi Károly diósi lelkész, a REFISZ lelkésze a szervezet vezérigéjével (János 15, 16.) kért áldást

Gottfriedné Madai Éva diósjenői lelkész nő áldáskérése

Virágh József római kat. plébános köszöntése, áldása

Morva Ákos köszöntése

A két legfontosabb szó

Ha valaki csatlakozik valamelyik közösségi oldalhoz, személyes információkat kell megadni a regisztrációkor. Van, amit kötelezően, valamit pedig önkéntesen kell, illetve lehet megadni. Az alapvető ismérvek - név, iskolák, munkahelyek, érdeklődési körök - aztán megjelennek, megjelenhetnek a frissen csatlakozott személy profiljában. Mi szabjuk meg azt, hogy mit szeretnénk megmutatni a kívüllátnak saját magunkból. Valaki szinte teljesen kitérül, „mindent” megmutat, valaki pedig csak annyit, ami alapján mindössze annyi derül ki: ez a személy fent az adott oldalon, de ennél többet nem lehet tudni róla. A csatlakozás után pedig - egyfajta „lavinaként” - képek áradata lepi el a profilokat, legalábbis azoknál, akik szeretnek képeket megosztani másokkal.

A képfeltöltésben is nagy különbségeket látunk, egyesek napi szinten felraknak egy vagy akár több képet, mások évekig nem használják a képfeltöltés funkciót. Az azonban mindenkire igaz, hogy akár a legkisebb mértékben is, de igyekeznek pozitív képet mutatni magáról másoknak. Hozzászólásaink eljutnak ismerőseinkhez, akarva akaratlanul is kapcsolatba lépünk egymással. Kapcsolódunk és másokat is bekapcsolunk a közösségi oldalak világába. Ugyanilyen fontosak számunkra a posztjaink. Általában igaz, hogy egy képpel többet mondunk, mint a szavainkkal, ám ez nem feltétlenül és nem mindig igaz. Szeretjük a jó idézeteket, a bölcs gondolatokat, amelyekről úgy gondoljuk, másokat is építenek, elgondolkottatnak.

Nemcsak egyénileg mutatkozunk meg, hanem egy adott csoportba lépve is. A csoportlétben is ugyanolyan érvényesek a ránk jellemző tulajdonságok, magunk megmutatásának jegyei, ismérvei. Sőt, maga a csoport is rendelkezik egyfajta névjeggyel, amiben leírják a legfontosabb célokat, tulajdonságokat, illetve azt is rögzíthetik, hogy ki lehet a csoport tagja és milyen kritériumai vannak a bentmaradásnak. Itt is képekről, személyekről, gondolatokról, vicces vagy egészen komoly és megdöbbentő témákról beszélhetünk az adott csoport jellegzetességei alapján. Szeretünk kapcsolódni, megmutatni azt, hogy valahova tartozunk, valakik vagyunk és nemcsak önmagunkban létezünk.

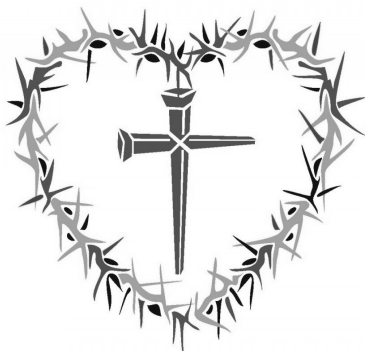
A csoportok esetében is igaz, hogy pozitív benyomást akarnak kelteni legalább azokban, akik tagjai az adott közösségnek. Itt is érvényes, hogy a jó, építő gondolatokat, idézeteket, bölcsességeket megosztják, eljuttatják a csoport többi tagjához. Ezek a gondolatok származhatnak valamelyik csoporttagtól vagy épp egy nagy történelmi személyiségtől, közszereplőtől, ismert és kevésbé ismert személyektől. Vannak, akik nem is írnak magukról a saját szavaikkal, hanem egy adott idézetet másolnak be bemutatkozásként. Úgy gondolják, hogy ez az idézet jobban, hitelesebben, szebben és talán pontosabban megmutatja azt, hogy kik is ők valójában.

A kört kiszélesítve, tagja vagyunk egy családnak, egy településnek, országnak, kultúrának. Ezeknek is megvannak a saját jellegzetességei. Ugyanúgy hatnak ránk, mint a közösségi oldalak, és mi is hatást gyakorlunk közvetlen és közvetett környezetünkre. Ahogy egy személyt, úgy egy csoportot, családot, országot, kultúrát is igen nehéz néhány szóval leírni, bemutatni. Pedig, mintha minden közösségnek, csoportnak, sőt, kultúrának is lenne egyfajta „névjegye”, amit elolvassva a legfontosabb tulajdonságokról szerezhetünk információt. Mi is tudnánk egy adott országról, nemzetről valamilyen általános jellemzést írni, hogy az olaszok szeretnek énekelni, a skótok spórolócsin, a németek pontosak, ám ezek túlságosan leszűkítik a valóságot.

A mi, keresztyén gyökereken kifejlődött kultúránknak is megvannak a maga tulajdonságai. Az elmúlt kétezer év alatt megszámlálhatatlanul sok bölcselő, tudós, filozófus, művész gondolkodott arról, hogy kultúránk valójában honnan jön és hova megy, mi a legfontosabb tulajdonsága, és ez vajon megmaradt, vagy átalakult. Korunkban, ha a keresztyén kultúrának, mint nemzetünk és térségünk közös alapjának egy közösségi oldalt hoznánk létre, vajon milyen adatokat adnánk meg? Mit írnánk a „magamról” részhez, milyen érdeklődési kört, köröket írnánk le? Hosszasan bemutatnánk, kik is vagyunk, vagy, ahogy erről már szó esett, egy idézetet másolnánk be valahonnan? Esetleg mi magunk írnánk egy a kultúránkra jellemző bölcsességet?

Kritikusak lennénk, ahogy Nietzsche, aki szerint az európai történelem „szánalmas önpusztítás”, vagy meglátnánk a nagyszerűségét annak, akik vagyunk? Nagypéntek és a Húsvét közeledtével érdemes feltennünk a kérdést: kik vagyunk, honnan jövünk, hova tartunk? Vajon hogyan lehetne minket röviden jellemezni? Milyen lenne a mi bemutatkozásunk? Milyen idézetet választanánk?

Ha a világtörténelem legnagyobb szavát vagy szavait szeretnénk kiválasztani, nehéz helyzetben találnánk magunkat. Hogyan lehetne több ezer évet egy vagy több szóval összefoglalni, leírni, amikor saját magunkról is nehezen tud-

nánk ezt megtenni? Egyre több igazság derül ki a múltból, egyre több információ áll rendelkezésre a tudomány világában, nem túlzás mindent egy adott mondatba vagy néhány szóba leszűkíteni? Az a csodálatos a Húsvétban, hogy ezt a kiemelést, amiben összefoglaljuk a múltat, jelent és a jövőt, megtehetjük.

Akármilyen túlzásnak tűnhet, megtalálhatjuk annak a módját, hogy bemutassuk azt a képzeletbeli profilt, amiben hitvallásunk fogalmazódik meg arról, hogy kik is vagyunk, miért élünk és mi az életünk legfontosabb szava, szavai. Ez a történelem két legfontosabb szava: az „Elvégeztetett” és a „Feltámadott”. Az előbbi Jézus maga mondta ki a kereszten, az utóbbit pedig az első szemtanúk óta már mi mondjuk ki, nekünk szükséges újból és újból kimondanunk. Ezt a két szót kell kultúránk legfontosabb ismérveivé tennünk, ezekkel tudjuk valóban kifejezni azt, hogy mit gondolunk a világról, hogy kik vagyunk, honnan jöttünk és hova tartunk.

Az „Elvégeztetett” annak a beteljesülése, ami az emberiség kezdetén indult, az, hogy valamit elrontottunk, hibáztunk, bűnt követtünk el Istennel szemben, de ő eldöntötte, hogy változtatni fog a helyzeten. Figyeljük meg, hogy a legtöbb vallásban megjelenik az, hogy az emberek hibáztak az adott istennel szemben és ezt jóvá szeretnék tenni valahogy. Nekünk az a reménységünk és biztos támaszunk, hogy valaki ezt a jóvátételt már megtette. Ha ez nem történik meg, és ezt a szót nem tudjuk újból és újból felidézni, „névjegyünk” részévé tenni, akkor emberi okoskodásra tudunk csak szorítkozni, amiben nincsen ott az, aki értelmet ad ennek a földi

létezésnek.

Az „Elvégeztetett” nélkül csak reményvesztettség, sötétség, megszokott frázisok vannak. Nem másról, mint az élet elvesztéséről van szó, ezért ez a szó nem létezhet önmagában. A másik szó a „Feltámadott”. Sokan beismérik, hogy Jézus létezett, itt élt közöttünk, de semmivel sem több, mint bármelyik más történelmi személy. Ha nincs feltámadás, az egész keresztyénség és az abból létrejött kultúra is érvényét, értelmét veszti. Ahogy Pál apostol fogalmaz: *„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.”* – 1Korinthus 15, 14. Feltámadás nélkül nincs értelme reformátusnak lenni, de még olyannak sem, aki általában nyitott a világra, foglalkoztatja az, hogy miért élünk ezen a földön. Ma azt figyelhetjük meg, hogy mindenkinek megvan a saját hitvilága, amibe azt helyez bele, amit éppen jónak lát. Feltámadás nélkül teljesen fölösleges keresztyén idézeteket kiemelni úgy, hogy nem fogadjuk el a feltámadást.

Nagypénteken és Húsvétkor tehát a két legfontosabb szót ünnepeljük. Ezek többet érnek minden képnél, idézetnél, posztnál, bejegyzésnél. Többet érnek a hozzászólásainknál, emberi bölcselkedéseinknél, a névjegyekbe illesztett gondolatoknál. Ezeknél pozitívabban nem tudunk magunkról megosztani, felmutatni, minthogy elfogadjuk e két szót és a saját életünkre nézve is érvényesnek tartjuk. Nincs olyan csoport sem, ami értéke-
sebb lehetne ezeknél, és amelyek egyébként érdekesek, vonzóak a számunkra. A legfontosabbról, a legértékesebből van most szó. Mind az „Elvégeztetett” és a „Feltámadott” az élet győzelmét hirdeti.

Ha pusztán csak ezt a két szót osztanánk meg, ha másért nem is, de ezért kapcsolódnánk a közösségi oldalak világába, akkor megérné csatlakoznunk. Ennél többet, nagyobb, személyesebbet és közösségibbet nem tudunk megfogalmazni. Ez a két szó elegendő ahhoz, hogy célokat megfogalmazva ne önmagunkért, hanem másokért éljünk, életünk kiteljesedjen. Erre a két legfontosabb szóra minden évben, mindig érdemes visszatérni, újból és újból felidézni ezeket. Hadd hirdesse a Nagypéntek és a Húsvét az élet, a megújulás, a megváltás és a feltámadás reménységét az életünkben. Legyen ez a két szó életünk névjegyének legfontosabb szavai: „Elvégeztetett” és „Feltámadott”!

Somogyi Csaba

Ha a fiúk összejönnek, márpedig összejönnek, hogy olyan dolgokról beszélgessenek, ami csak rájuk tartozik, amit ők úgyis csak unnának, vagy meg sem értenék és, mert a szoknyások is összedugják ám a fejüket! - hogy trécseljenek! – hogy csevegjenek! – mégpedig olyasmikről, amihez mi hozzá sem tudunk, de nem is akarunk szagolni, mert csak felidegenesítenék őket s közben magunkat is. Szóval kell ez, hogy időnként külön csapatban dumcsizzunk, mert mi is jól elvagyunk (nincs, aki megjátssza, hogy okosabb nálunk) sziporkázunk, nagyokat kacagunk egy kicsit elengedjük magunkat. A lányok pedig (ha nem piszkálja fel őket valamelyik fiú) aranyosak, kedvesek, szépek és olyan finom illatuk van, nem pelyhedzik, a bajúszuk, szépen énekelnek, tiszta a ruhájuk, stb, stb...

Gondoljunk csak bele, ha mindenki ilyen lenne! Nem volna háború, legfeljebb hajcibálás, néha egy kis karmolászás; nem gyártanak géppuskát, aknavetőt, bombázót. Igaz plazma TV-t és automata mosógépet sem; a szomszéd ablakánál lenne az esti szórakozás, és pataokban, jobb esetben teknőben mosnának. De nagyon elkanyarodtam, hű mit is akartam...?! Igen, megvan! Amikor a fiúk összejönnek, mert összejönnek, bár meglehetősen ifjak még (a társaság kora 8-12 év között mozog) mégis felismerhető bennük a leendő férfi. Történetesen, ha sportos családból származnak és maguk is aktívan sportolnak, akkor előbb – utóbb ebbe az irányba kanyarodik a beszélgetés és kétségünk ne legyen, rövideken utoléri a zöld fűvön guruló pettyest.

Az esti tisztálkodás veszélye már markánsabb férfi tulajdonságokat mozgósít; előjönnek a rejtett képességek. –Tegnap is fürödtem anya, holnap is fogok, egyébként sem vagyok piszkos, különben is két hónap múlva lesz a víz világnapja; spóroljunk vele. De térjünk vissza a pettyeshez ami, már ott pattog közöttük és nem csak a labdát, de a sztorizás lehetőségét is passzolja egymásnak; megnyert tornák, hajszál híján elvesztett döntő, emlékeztető gólok, védések; csak kapkodom a fejem. És már Portugáliában járnak. Téma a válogatott csapatuk, aki egyben csoport ellenfelünk. Nevek röpködnek: Ronaldó, Fonté, Pepe.

– Ho-hó! –vetem közbe - van ám nekik egy elképesztően

ügyes játékosuk, mégpedig... már mondanám is ott van a nyelvem hegyén, de újra csak megélem, hogy 60 fölött egy idegen kifejezést, új nevet képtelen vagyok hosszútávon megjegyezni, mint az öreg elefánt; nehezen tanul és könnyen felejt. De meg lesz! – nem adom fel. Nő...nő... mondogatom magamban ne...ne... próbálgatom. –Nuni! – vágom ki büszkén.

Rég volt ilyen sikerem. Arcukat tenyerükbe temetve, oldalukat fogva hahotáznak.

– Papa! Nani! – jegyezd meg a nevet, – s nevet..., nevet mind.

– Amit te mondtál az a női csapatban van és még jobban kacagnak.

Bevallom időnként magam is jót derülök, ahogy felidézem gondosan félretett, kedves emlékeimet, ami összeköt velük, összeköt barátokkal, régi osztálytársakkal. Emlékek... Jó újra elővenni, átélni és különösen jó ínséges időkben szemezgetni belőlük. Továbbgördítenek a holtpontra, megszüntetik a rossz hangulatot, de fájdalomcsillapítónak is bevált.

Nézem a vonaton, metrón utazókat; szinte mindenki egy ostoba telefont nyomogat; nem beszélgetnek, a kommunikáció leszűkölt arra a szintre, hogy egy pillanatra egymás orra alá nyomják a kütyüket. Nem találkoznak a tekintetek, nem hallani nevetést; elvétve valami vihogás félét. Sajnálom őket.... Szegényebbek lesznek. Nem értem miért váltak egy olyan eszköz rabjává, ami hosszú távon pontosan annyi emléket hagy maga után, mint egy 2013. február 5-e délelőttjén elszívott cigaretta: SEMMIT!

Megőrizhető pozitív emlékün, amit nem mos el az idő, csak abból lesz, ami nem szokványos, túlnő a szürke hétköznapiakon és köthető valaki(k)-hez. Gondoljunk csak szerelmünk beteljesedésére gyermekeink, unokáink születésére, arra az önzetlen nemes gesztusra amiből őszinte barátság lett. De nem kopik ki emlékezetünkől a kiérdemelt iskolai, zenei, munkahelyi vagy épp sport sikereink öröme sem, amiért alaposan megdolgoztunk; áldozatot hoztunk érte.

Még inkább őrizzük azoknak az emlékét, akik értünk hoztak áldozatot, hogy nekünk jobb, szebb, teljesebb életünk legyen. És amíg csak élünk, hálával emlékezünk Rá, aki életét adta, önmagát áldozta fel értünk: Örökre beírva nevét a szívünkbe, miénket pedig az élet könyvébe.

Amikor a fiúk kora reggel összejönnek zsebükben kölni vízzel, fejükben egy kedves, vidám verssel már túl vagyunk Nagypéntek szenvedésein, borzalmán; üresen áll a golgotai kereszt, de üresen áll a sir is ahová Jézus testét helyezték. Talán még nem értik, de érzik; a feltámadás örömevel fogadják őket a házban, ők pedig ennek jó illatát hozzák magukkal.

„Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül... életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által.” Róma:8.11

Ez az Evangélium és Húsvét öröm üzenete, ennek megélése és a feltámadt Krisztus jelenléte tegye áldottá az ünnepünket.

Amen

Bretka Ferenc

Laminin

Kálló Karola (1984-2015) a fasori gyülekezet hitvaló tagja volt. Biológusként gyakran kereste és hirdette Isten létezését, megért emberként pedig sokszor tett bizonyosságot Krisztusba vetett hitéről. Életének súlyos rákbetegség vetett véget. Mikor most, így húsvétkor kereszthalálról, megváltásról és feltámadásról beszélünk, különösen nagy ereje van Karola alább közölt bizonyágtételének:

– „Laminin. Hallotta? Laminin. Nézzen utána.” – mondta a témavezetőm mélyen az arcomba nézve.
„Nem. Nem hallottam. Csak most; de jó, hogy mondja” – gondoltam. „Jó, igen.” – válaszoltam.

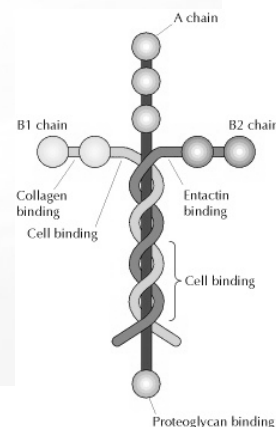
Aztán teltek a hetek, és mindenféle más feladat talált meg, míg azt vettem észre, hogy napok óta a témavezetőm szavai visszhangzanak a fülemben. Laminin... Egy olyan fehérje, amit a sejtek tenyésztési felületének előkezelésére szoktak használni a laborgyakorlatban. Az egyik cikkben, amiben a leírt kísérletet meg kell ismételni, ott is lamininnal kezelték a tenyésztőedényt... Mint egy valamire való PhD hallgató, én is a „guglinál” kezdtem. Laminin. Enter.

Aztán ültem vagy tíz percet a monitorra bámulva. Miért? A laminin egy sejtadhéziós fehérjemolekula. Az „adhézió” ragasztást jelent. A laminin tehát egy olyan apró sejtközi molekula, ami a testünket „összeragasztja” azáltal, hogy a sejteinket egymáshoz és a sejtközi állományhoz kapcsolja. Legújabb kutatások szerint az idegsejtek axonjai előszeretettel nőnek laminin aljzaton, a laminin mintegy vezeti őket, hogy merre nőjenek (!), hogy csak egy érdekeset említsek!

De volt más is. A találatok fele keresztyén honlap volt. Nem is értettem eleinte, miért. Azután minden világos lett: Nos, a laminin egy kereszt alakú molekula. Arányaiban, felépítésében tökéletes mása annak a „latin” keresztnak, amin Krisztus meghalt miattam, helyettem, értem, értünk: Nagypénteken. Hát nem csodálatos?

Az a molekula, ami a testünket „összetartja”: jelképe a Megváltónak, aki minden bűnből, fájdalomtól és kétségből megszabadított! Pál így ír Krisztusról a Kolosséiakhoz írt levélben: „Minden Őbenne áll fenn” (Kol 1,17). Ez az ige ettől a pillanattól kezdve nem csupán szóképp számomra. Szó szerint, Jézus, az én Uram, TART ÖSSZE engem, minket, egyházunkat!

Mire lenne még valaha is szükségem? Ja igen. Kell rendelni laminint. A sejtenyésztéshez...

Reményik Sándor:
A kereszt fogantatása

A Szentlélek nagy fergeteg-köpenyben
A Libanonra szállott.
A Libanon csúcsán egy cédrus állott.
Törzse obelisk, feje korona.
A Szentlélek ráharsogott: Te fa!
Máriától, a Szűztől most jövök,
Csirázik immár az Isten fia,
És áldott ő az asszonyok között.
Most rajtad a sor: im, vihar-kezemmel
Megáldalak: légy terhes a kereszttel!
Légy te is áldott minden fák között,
Érezd, hogy nő benned a fészület,

Éveid: a Megváltó évei,
Míg utatok egykor összevezet.
Rajtad csorogjon végig Krisztus vére,
Kidöntve majd magányod vadonából
Állítsanak a világ közepébe.
Ott állj majd minden árva faluvégén,
Ott függj a cellák kietlen falán,
Ős-fádnak ezer apró másaképen.
Forgácsolódj szét millió darabra,
A Szabadító tekintsen le rólad
Millió megbilincselte életrabra,

A Szentlélek nagy fergeteg-köpenyben
Tovazúgott a Libanon felett,
Zúgásában ezer fa reszketett,
Ordító erdőn ment harsogva át,
Csak egy fa értette meg a szavát, -
Lehajlott óriási koronája:
Kereszt-sorsának megadta magát.

Kolozsvár, 1928 március 1.

*Minden kedves olvasónknak áldott húsvéti ünnepeket kívánunk!
Krisztus feltámadt! - valóban feltámadt!*

Tervezett alkalmaink:

- április 29.** Gyülekezeti Majális szombaton, délelőtt 9 órától a Dolinában
május 5. Gombola András ifjúsági evangelizációt tart fiataljainknak 19 órától
május 25. Áldozó csütörtök, Krisztus mennybemenetelének ünnepe, 18.00 órakor istentisztelet
május 31. - június 02. Pünkösdre, konfirmációra előkészítő alkalmak.
június 04. Pünkösöd vasárnap konfirmáció, úrvacsorás istentisztelet 10:30-tól
június 05. Pünkösöd hétfő úrvacsorás istentisztelet 10:30-tól

Anyakönyvi hírek:

50. házassági évforduló megáldása: Juhász Gábor és felesége
Juhász Gáborné Nagy Zsuzsanna április 01-én.

elhunytak:

- 2016 december 28. Kovács Imre Gyula 58 éves korában
- 2017. március 04. Balla László 77 éves korában

Békekövet

A Pilisi Református Gyülekezet
kiadványa
Megjelenik negyedévente,
változó időpontban

Felelős kiadó:

Wisinger Dániel
2721 Pilis, Rákóczi út 30.
e-mail: pilisref@gmail.com

Főszerkesztő:

P.Fné András Györgyi G. Bojana
06/20/56-99-517

Tördelőszerkesztő:

Somogyi Csaba
e-mail: somogyipilis@gmail.com

Írásokat erre a címre várjuk:
bekekovet@gmail.com

